

[Aksel Larsen.]

bl. a. Skibe. Nu har Danmark jo eller har Danmark haft en hel Del Skibe, som vi ikke har haft nogen særlig Nytte af, da vi ikke havde Dispositionsret over dem; de laa opankret paa Hudson Floden og andre Steder. I Henhold til Lov vedtaget af Rigsdagen — jeg husker ikke, om det var den 2. eller 4. September 1939 — har Staten Ret til at overtage saadanne Skibe, eftersom de er i danske Statsborgeres Eje. Sovjetunionen vil gerne købe dem, og jeg tillader mig at spørge, hvorfor i al Verden Regeringen ikke har, om jeg saa maa sige, lagt sig paa nogle af disse Skibe og solgt dem til Sovjetunionen og skaffet forskellige udmærkede Varer saasom Gødning, Bomuld, Benzin, Olie, Foderstoffer o. s. v. her til Landet. Jeg tror, at med det, der foregaar i Øjeblikket paa Hudson Floden, vil de fleste Danskere sige, at det havde været rart, om vi havde faaet Nytte af i hvert Fald et Par af disse Skibe, selv om jeg ikke er blind for, at maaske visse Skibsredere og Aktionærer synes, at dette her er mere fordelagtigt for dem.

Det ærede Medlem Hr. Grønning talte, som sagt, om, at man maatte foretrække en frivillig Basis, for saadanne Tvangsforanstaltninger var af det onde. Det er i Forhold til en Lov, der vedrører Gaardmænd og Proprietærer, det ærede Medlem Hr. Grønning mener dette, men hvis det er en Lov, der vedrører Arbejderne, f. Eks. Roearbejderne, saa mener det ærede Medlem Hr. Grønning noget andet; saa mener han, at Tvang er det eneste ønskelige, og at Frivillighed er noget saa afskyeligt, saa man ikke bør komme i Nærheden af det. Jeg er ude af Stand til at udtale mig nærmere om de Forhold i Sverige, der her omtales, men jeg vil sige, som jeg har sagt før, at naar man mener, det er rimeligt at anvende Tvang over for Arbejderne, ikke mindst over for Landarbejderne, saa er det i hvert Fald mindst lige saa rimeligt at anvende Tvang over for Landboerne, og hvis man er bange for, at Landboerne skulde nægte at aflevere Sukkerroer, hvis ikke de fik en saa kæmpemæssig Pris for Roerne, kunde man jo give dem Besked om, at de *skulde* gøre det, opfylde deres Samfundspligt.

Det er ikke noget Argument for den høje Roepris, at Kornprisen er hævet. Det har jo Rigsdagen ogsaa gjort, det kommer Landbruget til gode, men det er ikke noget Argument for, at ogsaa Roeprisen skal sættes i Vejret.

Saa er der noget andet. Det er, at denne Forhøjelse af Roeprisen selvfølgelig vil re-

sultere i stigende Sukkerpriser herhjemme. Nu kommer de forskellige Ordførere ligesom Ministeren og udtaler et Haab om, at det vil lykkes at undgaa en stigende Sukkerpris til Efteraaret. Det Haab kender vi; det har vi hørt saa tit om. Man haaber altid det bedste, naar man præcis ved, at det værste vil indtræffe, og naar man selv ved sine Foranstaltninger ønsker at medvirke til, at det værste indtræffer. Selvfølgelig vil Sukkerprisen stige til Efteraaret, men i Øjeblikket vasker man sine Hænder. Ganske vist gennemfører vi en 60 pCt.s Forhøjelse af Roeprisen, men vi haaber alligevel, det kan lade sig gøre at holde Sukkerpriserne nede.

Jeg savner i denne Sal ved denne Forhandling som sædvanlig, naar saadanne Sager behandles, Landarbejdernes Repræsentant, det ærede Medlem Hr. Levinsen. Jeg savner endvidere i Lovforslaget en Bestemmelse, der tager Hensyn til to andre Kategorier, som ogsaa er interesserede i Sukkeret. Lovforslaget, Sukkerordningen, tager jo Hensyn dels til Dyrkernes Interesser: de skal have en ordentlig Pris for deres Roer, en fair Pris, som det ærede Medlem Hr. Einar Simonsen sagde, saa hvis den højt ærede Landbrugsminister skulde karakterisere den, kan vi være vis paa, at han vilde sige, at den laa maaske nok lidt i Overkanten af det rimelige. Sukkerfabrikkernes Aktionærer skal have en fair Dividende, den er statsgaranteret, den maa de endelig ikke gaa Glip af. Men Landarbejderne, som udfører Arbejdet med denne efter det ærede Medlem Hr. Grønnings Karakteristik beskæftigelsesmæssigt bedste Afgrøde i Landet, hvad skal de have? Ingenting. Lovforslaget har ingenting til dem.

Lovforslaget beskæftiger sig med at sikre forøgede Indtægter til Dyrkerne eller rettere til Gaardmændene og deres ligestillede, det beskæftiger sig med at statsgarantere Dividenden til Sukkeraktionærerne; men Landarbejderne, som er de fleste, og som udfører Arbejdet, dem glemmer det fuldkommen. Der staar ikke noget om, at de skal have Lønforhøjelse i Forhold til den Stigning i Roeprisen, der her ved Lov gennemføres. Det er en meget alvorlig Mangel ved Lovforslaget. Jeg henstiller, at det Udvalg, der maatte blive nedsat, beskæftiger sig med, hvordan den kan afhjælpes, og hvis Udvalget skulde være i Tvivl om, hvorledes en ny Paragraf, der omhandler dette Forhold, skal formuleres, skal jeg gerne være til Tjeneste med at koncipere den.

Der mangler Hensyntagen til endnu et Led, maaske ikke fuldt saa væsentligt, men